

(de ex. Horodiște), indică că ei s-au așezat printre români, începînd cu secolul al XII-lea¹. De altfel, actele ungurești vor denumi, în secolul al XIII-lea, voievodatul român din Moldova *țara Brodnic*, în ideea unui teritoriu liber, cum era cel al brodnicilor din Rusia. Fugarnicii ruși din Moldova, coborînd cu 1 000 de lunturi pe Nistru, vor merge și vor lupta și ei la Kalka, însă alături de cnezii ruși². Probabil că împreună cu ei au participat la luptă și mulți români.

În sfîrșit, un alt grup important de fugarnici ruși se afla în Maramureș și în Transilvania. Astfel, în 1223 este amintit un domeniu din valea Hîrtibaciului numit *Borochnik* (Proștea)³, dar cele mai numeroase așezări de ruși le găsim tocmai în zona unde se afla și Ruscia⁴. În aceeași regiune întîlnim și un deal cu denumirea *Horodiște*, ceea ce indică, ca și pentru Moldova, că ei au fost colonizați în această zonă în cea mai mare parte începînd cu secolul al XII-lea.

De asemenea, identificarea așezării Ruscia, legată de alte studii recente românești⁵ și de noile cercetări ale istoricilor sovietici asupra poemului epic „Cîntec despre oastea lui Igor”⁶, aduce o clarificare în studierea continuității voievodatului românesc din Moldova în secolele XII—XIV, voievodat care a avut succesiv capitala la Bîrlad⁷, la Moldova (Baia)⁸ și în cele din urmă la Siret, așa cum rezultă din actele contemporane catolice datînd din anii 1334, 1340 și 1345⁹. În acest voievodat cu domni proprii, semnați de izvoarele externe în anii 1247 și 1307—1308¹⁰, comitele Dragoș al Maramure-

¹ E. Petrovici, *Топонимиче slave de est pe teritoriul R.P.R.*, în *Rsl.* IV, 1960, p. 41—63 și VI, 1962, p. 5—18.

² *Лѣтопись по Ипатьскому списку*, Sanktpetersburg, 1871, p. 496.

³ K. Horedt, *op. cit.*, p. 149.

⁴ N. Drăganu, *op. cit.*, p. 455—459.

⁵ C. C. Giurescu, *Țîrguri sau orașe și cetăți moldovene din secolul al X-lea pînă la mijlocul secolului al XVI-lea*, București, 1967, p. 25—68; A. A. Bolșacov-Ghimpu *La localisation de la cité byzantine de Demnîtzikos*, în „Revue des études sud-est européennes”, V, 1967, nr. 3—4, p. 543—549.

⁶ A. Zimin, *Обсуждение одной концепции о времени создания «Слова о полку Игореве»*, în „Вопросы истории”, 1964, nr. 9, p. 121—140; A. Zimin, *Когда было написано «Слово?»*, în „Вопросы литературы” 1967, nr. 3, p. 135—152; A. G. Kuzmin, *«Слово о полку Игореве» о начале русской земли*, în „Вопросы истории”, 1969, nr. 5, p. 53—66. Cercetătorii sovietici au arătat că frumosul poem, considerat a fi o creație populară, este în realitate o operă cultă de la sfîrșitul secolului al XVIII-lea, aparținînd epocii romantismului și deci nu poate fi folosită ca document istoric.

⁷ *Очерки истории СССР (IX—XII вв.)*, vol. I, Moscova, 1953, p. 369 (V. T. Pașuto).

⁸ E. Hurmuzaki — N. Densusianu, *Documente privitoare la istoria românilor*, vol. I, part. 1, București, 1887, p. 429—430; A. A. Bolșacov-Ghimpu, *Episcopi ortodocși din țările române în secolul al XIII-lea*, în „Glasul Bisericii” XXX, 1-2, 1971, p. 118—129.

⁹ C. C. Giurescu *op. cit.*, p. 234, 270 (nota 1).

¹⁰ Șt. Ștefănescu, *Întemeierea Moldovei în istoriografia românească*, în „Studii”, 12, 1959, nr. 6, p. 35—54; E. Lăzărescu, *Despre voievodatul românilor din 1307—1308*, în „Analele Academiei Române. Memoriile Secțiunii Istorice”, seria III, vol. XXVII, mem. 11, București, 1945, p. 309—318.